ECLI:LV:AT:2017:1222.11094066909.1.L

Lieta Nr. 11094066909

SKK-707/2017
Krimināllietu departaments

Latvijas Republikas Augstākā tiesa
LĒMUMS
Rīgā 2017.gada 22.decembrī

Augstākā tiesa šādā sastāvā:
tiesnesis Pēteris Opincāns,
tiesnesis Pēteris Dzalbe,
tiesnesis Artūrs Freibergs

izskatīja rakstveida procesā lietu sakarā ar apsūdzētā /pers. B/ un viņa aizstāvja Arta Gabruševa kasācijas sūdzībām par Rīgas apgabaltiesas 2017.gada 21.jūnija spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2016.gada 20.aprīļa spriedumu
/pers. B/, personas kods /personas kods/,
atzīts par vainīgu Krimināllikuma 138.panta otrajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā un sodīts ar brīvības atņemšanu uz 1 gadu.
Saskaņā ar Krimināllikuma 55.pantu brīvības atņemšanas sods /pers. B/ noteikts nosacīti ar pārbaudes laiku uz 1 gadu.
/pers. B/ piemērots papildsods – atņemtas tiesības uz 3 gadiem nodarboties ar ārstniecību.

[2] Ar Rīgas apgabaltiesas 2017.gada 21.jūnija spriedumu Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2016.gada 20.aprīļa spriedums atcelts daļā par /pers. B/ noteikto sodu.
Atcelts Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2016.gada 5.maija lēmums par procesuālo izdevumu 1721,68 *euro* piedziņu no /pers. B/ /pers. E/ labā.
/pers. B/ par Krimināllikuma 138.panta otrajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu, piemērojot Krimināllikuma 49.[1]panta pirmās daļas 1.punktu, sodīts ar brīvības atņemšanu uz 10 mēnešiem, atņemot tiesības nodarboties ar ārstniecību uz 3 gadiem.
Saskaņā ar Krimināllikuma 55.pantu brīvības atņemšanas sods /pers. B/ noteikts nosacīti ar pārbaudes laiku uz 1 gadu.
Piedzīts no /pers. B/ /pers. E/ labā 4721,68 *euro*.
Pārējā daļā spriedums atstāts negrozīts.

[3] Ar tiesu nolēmumiem /pers. B/ atzīts par vainīgu un sodīts pēc Krimināllikuma 138.panta otrās daļas par to, ka viņš nolaidīgi pildīja ārstniecības personas profesionālos pienākumus, kas vainīgā neuzmanības dēļ bija par iemeslu cietušā nāvei.
/pers. B/ bija ārstniecības persona – /Nosaukums/slimnīcas ārsts neiroķirurgs ar augstāko medicīnisko izglītību, kurš nodarbojas ar ārstniecību un kuram saskaņā ar Ārstniecības likuma 46.pantu kā ārstniecības personai ir pienākums sniegt pirmo un neatliekamo medicīnisko palīdzību. Saskaņā ar 2005.gada 10.janvāra /Nosaukums/slimnīcas /Nosaukums/ nodaļas ārsta aprakstu, ārsts ir atbildīgā ārstniecības persona, kura atbild par konkrētu ārstējamo pacientu kvalitatīvu un specialitātes nolikumam atbilstošu ārstniecības procesu atbilstoši spēkā esošajiem normatīvajiem aktiem, ar pienākumu sniegt nepieciešamo pirmo un neatliekamo palīdzību pacienta dzīvībai draudošās briesmās.
2009.gada 21.martā ap plkst.00.20 /Nosaukums/slimnīcā /adrese/, ar galvas traumu tika nogādāts /pers. F/, kuru apskatīja /Nosaukums/slimnīcas uzņemšanas nodaļas dežurējošais ārsts neiroķirurgs /pers. B/.
/pers. F/ 2009.gada 21.martā plkst.01.10 pēc dežūrārsta /pers. B/ nozīmējuma tika veikta galvas datortomogrāfija, ar kuru tika konstatēta labās puslodes deniņu daivā, apmēram 3 cm slānī, epidurāla hematoma ar viduslīnijas nelielu novirzi pa kreisi. /pers. F/ tika nogādāts /Nosaukums/slimnīcas /Nosaukums/nodaļā, kur viņš atradās ārsta /pers. B/ uzraudzībā ar nozīmētu medikamentozu terapiju.
2009.gada 21.martā ap plkst.02.20 ārsta /pers. B/ rīcībā bija /pers. F/ datortomogrāfijas rezultāti un zināma precīza pacienta diagnoze – labās puslodes deniņu daivā, apmēram 3 cm slānī, epidurāla hematoma ar viduslīnijas nelielu novirzi pa kreisi. /pers. B/ pieļāva neuzmanību, neattaisnotu vilcināšanos, nolaidīgi pildīja savus ārsta pienākumus un nelēma jautājumu par nekavējošu, neatliekamu epidurālās hematomas operatīvu evakuāciju, pastāvot reālai iespējai veikt ķirurģisku iejaukšanos nolūkā glābt /pers. F/ dzīvību.
Saskaņā ar tiesu medicīniskās ekspertīzes ekspertu komisijas 2010.gada 15.februāra līdz 2010.gada 8.marta atzinumu Nr. 4-Ā neiroķirurgs /pers.

B/ ar datortomogrāfijas rezultātiem iepazinās ap plkst.02.20, vienu stundu un 10 minūtes vēlāk pēc izmeklējuma, kaut gan to vajadzēja darīt nekavējoties pēc datortomogrāfijas pabeigšanas. Uzzinot datortomogrāfijas rezultātus, neiroķirurgam /pers. B/ nekavējoties bija jāuzsāk pacienta /pers. F/ sagatavošana operācijai.

Vēlīni organizētajiem pasākumiem operācijas uzsākšanai un savlaicīgai neizdarīšanai ir zināma cēloniska sakarība ar /pers. F/ nāvi, kas iestājās 2009.gada 21.martā pirmstiesas izmeklēšanā precīzi nenoskaidrotā laikā no trulas galvas traumas ar epidurālu hematomu (asinsizplūdumu starp cieto galvas smadzeņu apvalku un kaulu), subarahnoidālu asinsizplūdumu (asins izplūdums zem mīkstiem galvas smadzeņu apvalkiem) un galvas smadzeņu stumbra daļas ķīlēšanos, kompresiju un šoka stāvokli.

Neveicot nekavējoši operāciju pēc precīzas diagnozes noteikšanas, netika izdarīts viss reāli iespējamais traumatiskās slimības negatīvās virzības aizkavēšanai.

Ar savām darbībām /pers. B/ pieļāva neattaisnoti nolaidīgu ārstniecības personas profesionālo pienākumu pildīšanu, laikus neizdarīja ķirurģisku operāciju epidurālās hematomas operatīvai evakuācijai, neņēma vērā Ārstniecības likuma 37.panta pirmās daļas 1. un 2.punkta prasības, apdraudot /pers. F/ dzīvības glābšanas intereses, kas /pers. B/ neuzmanības dēļ bija par iemeslu /pers. F/ nāvei.

[4] Apsūdzētais /pers. B/ un viņa aizstāvis A. Gabruševs par apelācijas instances tiesas spriedumu iesnieguši kasācijas sūdzības.

[5] Apsūdzētais /pers. B/ kasācijas sūdzībā lūdz atcelt apelācijas instances tiesas spriedumu un nosūtīt lietu jaunai iztiesāšanai apelācijas instances tiesā. Apsūdzētais uzskata, ka apelācijas instances tiesa, iztiesājot lietu, ir pārkāpusi Kriminālprocesa likuma 15.pantu, 19.panta pirmo un trešo daļu, 20.panta pirmo daļu, 71.panta 9.punktu, 72.panta otro daļu, 405.panta pirmās daļas 2.punktu, 511.panta otro daļu, 527.panta pirmo daļu, 564.pantu, kā arī, kvalificējot viņa darbības, nepareizi piemērojusi Krimināllikuma 138.panta otro daļu. Apsūdzētā ieskatā, tiesas spriedums ir atceļams daļā par piespriesto sodu, papildsodu, kā arī par nepamatotu un nesamērīgu procesuālo izdevumu piedziņu.

[5.1] Apsūdzētais kasācijas sūdzību pamato ar šādiem argumentiem:

- apsūdzība nav pamatota, jo tajā nav norādīti konkrēti ārstniecības personas amata pienākumi. Apsūdzībā ir atsauce uz normatīvajiem aktiem ar vispārinātiem formulējumiem – Ārstniecības likuma 37.panta pirmās daļas 1., 2.punktu, 46.pantu;
- apsūdzībā nav norādīts, kādus amata pienākumus viņš nav tieši pildījis – vai kā dežurējošais neiroķirurgs, vai kā /Nosaukums/nodaļas ārsts neiroķirurgs. Apsūdzētais uzskata, ka tādējādi pārkāptas viņa tiesības uz aizstāvību;
- neviens no ekspertiem nav atzinis, ka nekavējošas ķirurģiskās iejaukšanās gadījumā būtu nodrošināta /pers. F/ dzīvības glābšana;
- tiesas izmeklēšanā netika noskaidrots, kas 2009.gada 21.martā bija atbildīgais dežūrķirurgs un kāda loma bija šīs amatpersonas lēmumiem darbībai pie ievērojamas neiroloģiska un galvas traumu pacientu plūsmas šajā datumā;
- tiesa nav vērtējusi radioloģes /pers. G/ rīcību, nepaziņojot savlaicīgi par datortomogrāfijas atradni. Eksperte /pers. H/ atzinusi, ka radiologam bija jāpaziņo neiroķirurgam atradnes rezultāti;
- tiesa pārkāpusi tiesības uz aizstāvību, noraidot lūgumu par liecinieces /pers. D/ nopratināšanu;
- lietas izskatīšanas brīdī Krimināllikuma 138.panta sankcijā nebija paredzēta tiesību ierobežošana. Tiesa spriedumā nav pamatojusi Krimināllikuma 44.panta piemērošanu, kā arī nepareizi interpretējusi pārejas noteikumus. Tiesa pārkāpusi Krimināllikuma 5.panta otro daļu, jo pašreizējā Krimināllikuma 138.panta sankcija ir mīkstāka, tādēļ tai ir atpakaļejošs spēks;
- apelācijas instances tiesas spriedums par papildsoda piemērošanu nav motivēts. Astoņu gadu laikā apsūdzētais nav pieļāvis nevienu pārkāpumu, tādēļ, piemērojot pašreiz papildsodu, netiks panākts kriminālsoda mērķis – nodibināt taisnīgumu lietā.

[6] Apsūdzētā /pers. B/ aizstāvis A. Gabruševs kasācijas sūdzībā lūdz atcelt apelācijas instances tiesas spriedumu pilnībā un lietu nosūtīt jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā.

[6.1] Aizstāvis uzskata, ka tiesa pārkāpusi Krimināllikuma 1.panta pirmo daļu, Kriminālprocesa likuma 1., 14., 15.pantu, 19.panta trešo daļu, 124.panta otro, piekto daļu, 127.panta pirmo, otro daļu, 128.pantu, 511.panta otro daļu, 512.pantu, 527.panta otrās daļas 2.punktu, 564.panta ceturto daļu.

[6.2] Aizstāvja kasācijas sūdzība pamatota ar šādiem argumentiem:

- apelācijas instances tiesas spriedumā ietverta atsauce uz neeksistējošu pierādījumu – tiesu medicīniskās ekspertīzes ekspertu komisijas 2010.gada atzinumu Nr. 4-Ā. Lietas materiālos nav eksperta atzinuma ar šādu numerāciju. Lietā nav lēmuma par kļūdu labojumu;
- spriedumā norādīts, ka vēlīni organizēti pasākumi operācijas uzsākšanai un tās savlaicīga neizdarīšana bija zināmā cēloniskā sakarībā ar /pers. F/ nāvi. Krimināltiesībās nepastāv zināma cēloniska sakarība, cēloņsakarībai jābūt tiešai, konkrētai un precīzai. Apsūdzībā ārsta pienākumu nolaidīga pildīšana nav apzīmēta kā tiešs iemesls pacienta nāvei;
- nepastāvot tiešai cēloņsakarībai, nav iespējams konstatēt noziedzīgā nodarījuma objektīvo pusi;
- lietā iegūtās ziņas neapstiprina /pers. F/ dzīvības glābšanas iespējamību operācijas izdarīšanas gadījumā;
- vienlaicīgi lietā ir pierādījumi, ka /pers. F/ nāve iestājās citu personu rīcības rezultātā;
- apsūdzētajam nebija zināms par vairogskrimšļa lūzumu, kas būtiski ietekmētu operācijas gaitu. Tiesa spriedumā nav analizējusi šī miesas bojājuma saikni ar /pers. F/ nāvi un apsūdzētā vainīgumu, kas pats par sevi atzīstams par būtisku Kriminālprocesa likuma pārkāpumu pierādījumu novērtēšanas kontekstā;
- aizstāvis atsaucas uz Augstākās tiesas 2006.gada 12.oktobra lēmumu lietā Nr. SKK-579/2006, kur pausta atziņa, ka neatbilst Kriminālprocesa likuma prasībām par tiesas sprieduma saturu tikai pierādījumu uzskaitīšana, dažos pierādījumos iegūto ziņu atreferēšana tiesas spriedumā. Tiesa, iztiesājot lietu, vērtē pierādījumus atbilstoši Kriminālprocesa likuma 124., 127., 128., 129.panta prasībām un spriedumā norāda, kādi pierādījumi attiecas uz noziedzīgā nodarījuma sastāva esamību vai neesamību, analizē un vērtē visus lietā pārbaudītos pierādījumus, kas attiecas uz pierādīšanas priekšmetu;
- tiesa nav ievērojusi Kriminālprocesa likuma 19.pantā noteikto par saprātīgām šaubām par vainu, kuras nav iespējams novērst, vērtēšanu par labu personai, kurai ir tiesības uz aizstāvību;

[7] Kasācijas sūdzības papildinājumos aizstāvis A. Gabruševs pamatā atkārto kasācijas sūdzībā norādītos motīvus. Aizstāvis norāda, ka tiesa nav vērtējusi notikumu hronoloģijas grafiku, kurā tieši un precīzi norādītas tās darbības, kādas veicis ārsts, sākot no /pers. F/ apsekošanas uzņemšanas nodaļā līdz pat letāla iznākuma konstatēšanai. Apelācijas instances tiesa, nosakot nāves iestāšanās laiku, par pamatu ņēmusi tikai eksperta narkologa norādīto vispārējo alkohola izvadīšanās laiku no organisma. Aizstāvis norāda, ka /pers. F/ bija ievadītas zāles, kas paātrināja alkohola izvadīšanās laiku. Noraidot aizstāvja lūgumu par ārsta narkologa papildu nopratināšanu, jautājums par medikamentu ietekmi uz alkohola izvadīšanās laiku palicis neatbildēts.

[7.1] Aizstāvis kasācijas sūdzības papildinājumos atsaucas uz Augstākās tiesas 2017.gada 6.janvāra lēmumu lietā Nr. SKK-4/2017, kur

pausta atziņa, ka, lai lietā par pierādītu atzītu tīšu smagu miesas bojājumu kvalificētu kā tādu, kas vainīgo neuzmanības dēļ bijis par iemeslu cietušā nāvei, apsūdzībā un tiesas spriedumā ir jākonstatē cēloņsakarība starp tīša miesas bojājuma nodarīšanu un cietušā nāvi. Pastāvot objektīvām šaubām par apsūdzētā rīcības cēloņsakarību ar /pers. F/ nāves iestāšanos, tiesa taisījusi notiesājošu spriedumu, kas nav iespējams, nekonstatējot tiešu cēloņsakarību starp apsūdzētā rīcību un sekām.

Motīvu daļa

[8] Kasācijas instances tiesa atzīst, ka apelācijas instances tiesas spriedums atceļams daļā par apsūdzētajam /pers. B/ piemēroto papildsodu, bet pārējā daļā spriedums atstājams negrozīts.

[9] Apelācijas instances tiesa saskaņā ar Krimināllikuma 49.[1]panta pirmās daļas 1.punktu ir mīkstinājusi apsūdzētajam /pers. B/ noteikto sodu, taču atstājusi negrozītu pirmās instances tiesas piemēroto papildsodu – tiesību atņemšanu uz 3 gadiem nodarboties ar ārstniecību. Pirmās instances tiesa savā spriedumā norādījusi, ka šis papildsods apsūdzētajam noteikts ar nolūku panākt, lai apsūdzētais ievērotu likumus un sabiedrībā pieņemtās morāles normas, lai stiprinātu pārliecību, ka cilvēka dzīvība un veselība ir primāra, kā arī, lai vairotu sabiedrības uzticību ārstniecības personām kā savas veselības un dzīvības glābējiem.

[10] Apelācijas instances tiesa jautājumu par papildsoda piemērošanu vērtējusi tikai no tā aspekta, vai papildsods sakarā Krimināllikumā izdarītajām izmaiņām ir bijis piemērots pamatoti, taču nav vērtējusi šo jautājumu sakarā ar apsūdzētā /pers. B/ tiesību uz kriminālprocesa pabeigšanu saprātīgā termiņā pārkāpumu.

No lietas materiāliem izriet, ka apsūdzētais /pers. B/ arī pēc viņam inkriminētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas ir turpinājis praktizēt kā ārstniecības persona un savā darbībā nav pieļāvis pārkāpumus. No 2009.gada 21. marta, tas ir, no dienas, kad tika izdarīts noziedzīgais nodarījums, līdz pat lietas izskatīšanai apelācijas instances tiesā 2017.gada 21. jūnijā, /pers. B/ ilgāk kā astoņus gadus ar savu darbību ir apliecinājis, ka viņš pilda likumus un atturas no noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas. Apelācijas instances tiesa, piemērojot Krimināllikuma 49.[1]panta pirmās daļas 1. punktu un mīkstinot sodu, šos apstākļus nepamatoti nav vērtējusi un nav ņēmusi vērā.

Ievērojot minēto, kasācijas instances tiesa atzīst, ka apsūdzētajam /pers. B/ piespriestais sods, piemērojot viņam Krimināllikuma 49.[1]panta pirmās daļas 1.punktu, ir mīkstināms, atceļot apelācijas instances tiesas spriedumu daļā par papildsoda – tiesību atņemšanu uz 3 gadiem nodarboties ar ārstniecību – piemērošanu.

[11] Kasācijas instances tiesa konstatē, ka pārējie apsūdzētā /pers. B/ un viņa aizstāvja A. Gabruševa kasācijas sūdzībā norādītie motīvi pamatā atkārto apelācijas sūdzības motīvus, kurus apelācijas instances tiesa jau ir izvērtējusi un argumentēti noraidījusi.

[12] Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 569.panta pirmajai un trešajai daļai kasācijas instances tiesa lietu pēc būtības neizskata, lietas faktiskos apstākļus neskaidro un pierādījumus lietā no jauna neizvērtē. Lietu pēc būtības izskata pirmās instances tiesa un, ja iesniegts apelācijas protests vai apelācijas sūdzība, arī apelācijas instances tiesa.

Kasācijas instances tiesa secina, ka pierādījumu vērtējumā apelācijas instances tiesa nav pieļāvusi Kriminālprocesa likuma pārkāpumus.

[13] Augstākā tiesa atzīst, ka apelācijas instances tiesa nav pieļāvusi apsūdzētā /pers. B/ kasācijas sūdzībā norādītos Krimināllikuma un Kriminālprocesa likuma pārkāpumus.

Tiesa, noraidot lūgumu par liecinieces /pers. D/ nopratināšanu, nav pārkāpusi apsūdzētā /pers. B/ tiesības uz aizstāvību. Tiesai nav pienākuma apmierināt jebkuru apsūdzētā pieteikto lūgumu. Pieteikto lūgumu motivēta noraidīšana nav uzskatāma par apsūdzētā tiesību uz aizstāvību pārkāpumu. Tiesas norādītais, ka apsūdzētais nav pietiekami pamatojis liecinieces /pers. D/ nopratināšanas nepieciešamību, nav tiesas pieņēmums, kā to nepamatoti norādījis apsūdzētais /pers. B/, bet gan tiesas atzinums.

Apsūdzētais /pers. B/ kasācijas sūdzībā norādījis par nepamatotu un nesamērīgu procesuālo izdevumu piedziņu. Kasācijas instances tiesa konstatē, ka šāda apsūdzētā norāde kasācijas sūdzībā ir izteikta bez pamatojuma.

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 572.pantam kasācijas sūdzībā vai protestā ir jāiekļauj tajā izteikto prasību pamatojums ar norādi uz Krimināllikuma vai šā likuma normu pārkāpumu, kā arī motivēts lūgums par lietas skatīšanu mutvārdu procesā tiesas sēdē, ja sūdzības vai protesta iesniedzējs to vēlas. Apsūdzētais /pers. B/ šo nosacījumu nav ievērojis. Turklāt kasācijas instances tiesa norāda, ka apelācijas instances tiesa, iztiesājot lietu, ir piedzinusi no apsūdzētā cietušās izdevumus sakarā ar saņemto juridisko palīdzību, konstatējot, ka cietušās izdevumi ir apstiprināti ar lietai pievienotajiem maksājumu dokumentiem.

[14] Aizstāvis A. Gabruševs kasācijas sūdzībā norādījis, ka spriedumā ietverta atsauce uz neeksistējošu pierādījumu – tiesu medicīniskās ekspertīzes ekspertu komisijas 2010. gada atzinumu Nr. 4-Ā. Šo kļūdu tiesa nav labojusi.

Augstākā tiesa konstatē, ka abu zemāko instanču tiesu spriedumu aprakstošajā daļā ir pieļauta pārrakstīšanās kļūda – tiesu medicīniskās ekspertīzes ekspertu komisijas 2010.gada 15.februāra līdz 2010.gada 8.martam atzinums Nr. 3-Ā ir kļūdaini nosaukts kā atzinums Nr. 4-Ā. Taču minētā abu zemāko instanču tiesu kļūda lietā nav novedusi pie nelikumīga nolēmuma, jo prokurors apsūdzībā /pers. B/ bija norādījis uz 2010. gada 15.februāra līdz 2010.gada 8.martam atzinumu Nr. 3-Ā, kā arī tiesas spriedumu motīvu daļās pamatojās uz ekspertu atzinumu Nr. 3-Ā, nevis ekspertu atzinumu Nr. 4-Ā. Tādējādi nav šaubu, ka spriedumu aprakstošajā daļā norādītais tiesu medicīniskās ekspertīzes ekspertu komisijas 2010.gada 15.februāra līdz 8.martam atzinums ir atzinums Nr. 3-Ā.

Aizstāvis kasācijas sūdzībā īpaši uzsvēris, ka apsūdzībā ārsta pienākumu nolaidīga pildīšana nav minēta kā tiešs iemesls /pers. F/ nāvei. Aizstāvis uzskata, ka, nepastāvot tiešai cēloņsakarībai, nav iespējams konstatēt noziedzīgā nodarījuma objektīvo pusi.

Augstākā tiesa uzskata par pamatotu abu zemāko instanču tiesu atzinumu par to, ka vēlīni organizētiem pasākumiem operācijas uzsākšanai un tās savlaicīgai neizdarīšanai arī bija cēloniska sakarība ar /pers. F/ nāves iestāšanos 2009.gada 21.martā. „Cēloņsakarība izpaužas tādā veidā, ka viena parādība noteiktos apstākļos likumsakarīgi un nepieciešami rada citu parādību. Pirmo no tām dēvē par cēloni, bet otro par sekām.” (*Krastiņš U., Noziedzīgs nodarījums. Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2000, 67.lpp.*).

Tiesas ir konstatējušas cēloņsakarību starp /pers. B/ profesionālo pienākumu nepienācīgu pildīšanu un sekām – /pers. F/ nāves iestāšanos. Tiesas nav konstatējušas nejaušību cēloņsakarībā.

Augstākajai tiesai nav pamata apšaubīt tiesu secinājumus.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 585. un 587.pantu, Augstākā tiesa

nolēma:

atcelt Rīgas apgabaltiesas 2017.gada 21.jūnija spriedumu daļā par /pers. B/ pēc Krimināllikuma 138.panta otrās daļas piemēroto papildsodu – tiesību atņemšanu uz 3 gadiem nodarboties ar ārstniecību. Atceltajā daļā kriminālprocesu izbeigt.

Pārējā daļā spriedumu atstāt negrozītu.

Lēmums nav pārsūdzams.

Tiesnesis P. Opincāns

Tiesnesis P. Dzalbe

Tiesnesis A. Freibergs